

התפריט המערכתי היה מורכב ממנה אחת עיקרית: שערוריות אישיות. את האינפורמציה סיפקו לזאובר שוטרים וקציני משטרה.

לא עבר זמן והעתון המיוחד היה ידוע בארץ בשל נכונותו לפרסם פרטים אינטימיים או פילוליים על כל אדם בארץ. לא פחות, הצטיין בשל נכונותו לא לפרסם סיפורים אלה.

מקור אינפורמציה נוסף היו בעלי בתי הברכה של תל-אביב. זאובר היה כה מקובל עליהם עד כי שימש כנרד יחיד בסיכסוך חריף, שפרץ לפני 20 שנה בין מעבדי ענף הנונה. לולא הלתרבותו מלאת החוכמה של זאובר, היה יורד על הענף משבר רציני מאד.

לפי הסכם בגטלמאני, אסור היה על בעלות בתרבושת לשרת את לקוחותיהן בעצמן. כי דבר זה היה יוצר התחרות בלתר-הגונג לבעלי בתי-הברכה הזכריים, שלא יכלו ל-ספק שירות דומה ללקוח. כאשר נקרא זאובר בר לפסוק הלכה בענין, הסבירו לו המדריכות כי יחטיהו עם הלקוחות באו אך ורק בגלל היותן בשר ודם וכי הדבר חיוני להן לאו דוקא מבחינה כספית.

זאובר לא נפל משלמה המלך: הוא פסק כי להבא על בעלות העסק להגביל את פעילות המיניית לחוג המקצועי בלבד, לעסוק בשטח זה רק עם בעלי העסקים הזכריים המתחרים, מבלי לדרוש כל תמורה כספית. בצורה זו צירף את הנאה עם המועיל.

ידידת נעורים. זאובר היה אהוב על ידידי. ביתו ברחוב אלנבי בתל-אביב היה פתוח לכל מי שרצה לבוא. הכסף הרב שהוא הרויח בזכותו על ידידיו ומוסרי האינפורמציות השונים. בין באי ביתו ואחד מחבריו למשחק הקלפים היה עזריאל קרלי-באד המנוח. אולם כאשר נבחר זאובר לועד אגודת העתונאים יחד עם קרליבאך, הכריז קרליבאך כי אינו מוכן לשבת עם זאובר בוועד. זאובר סולק, הפך מאז לשונאוי האישי.

כאשר עזבו כל חברי מערכת ידיעות אחרונות ויסדו יחדיו את מעריב היה זה דוקא אלכסנדר זאובר שיעץ למשפחת מוזס, בעלת ידיעות אחרונות, לקחת כעורך את חבר מערכת הברוק ד"ר הרצל רוזנבלום. כיום משמש זאובר אחד מכתבי של רוזנבלום בלום בידיעות.

עם תום המנדט חרבו כמה ממקורות ה-אינפורמציה הטובים ביותר של זאובר. שותף פו היגר לארצות-הברית, הוא עצמו הצטרף ידיעות אחרונות.

אבדן העתון המיוחד לא פגע בזאובר. הוא נשאר עליו ושמח כתמיד, עד שמתה עליו אשתו. אבדו של האלמן נמשך זמן רב, עד אשר שמע יום אחד על ידידת נעורים ממונקן, עיר מולדתו של זאובר, בקרפטאורוסיה. אותה ידידה היתה נשואה למליונר אמריקאי ונתאלמנה.

זאובר כתב לה מכתב קצר. הוא זכה לתשובה ארוכה. החזיר תשובה עוד יותר ארוכה. ההתכתבות בין השניים הפכה לכל כך סמועית, עד אשר היה ברור לזאובר כי עליו לנסוע לארצות-הברית.

השבוע התחתן האלמן זאובר עם ידידת נעוריו. צעדו הראשון של הזוג בצאתו ל-בלות ירח הדבש שלו: תרומה גדולה למג-בית המאוחדת, ממש כמעשיהם של אותם האנשים הגדולים שזאובר היה כותב עליהם בעתונו.

משפט

דת וביזנס

חמש שנים שלמו דיירי שלוש דירות ביפו את שכר הדירה לכנסיה הקאטולית-יונית. הם ראו בדירותיהם רכוש הכנסיה, קיבלו את הכומר ג'ורג' ריווק כנציגה עלי-אדמות — או על כל פנים כנציגה לענייני שכר-דירה בעיר יפו.

עד אשר כפר האפוסטרופוס על רכוש ה-נקדיים בעיקר מקודש זה. הוא טען כי הדירות הינן רכוש נטוש. דרש מהדיירים תשלום בעד כל חמש שנות שבתם בהן. הדיירים התנגדו, הכנסיה התנגדה; אחד הדיירים פנה לעורך-הדין אברהם סוכובולס-קי, הפרשה הובאה בפני בית-משפט ה-שלוש.

העניין היה בא על פתרונו בדרך המקו-בלת והמהירה ביותר, אלמלא הופיע על

הבמה זקן שבשיער ועיקש בשם מיכאל ג'דאי, בעל בית-מרקחת ביפו. הוא טען כי לא הכנסייה ולא האפוסטרופוס זכאים להכנסות הדירות. כהוכחה שלף נייר עתיק ומקופל היטב: שטר הקדש עותומני משנת 1885.

לפי שטר זה, הוקדשו הכנסות הדירות לעניי יפו, עד עולם. את ניהול ההקדש מסר הנדבן הנשכח לידי צאצאיו משפחת ג'דאי. מיכאל הזקן (65), הנצר האחרון למשפחה זו בארץ, טען לזכותו זו.

מיד הפכו שני היריבים הקורמים, האפוס-רופוס והכנסייה, לבנות-ברית במלחמת הקו-רש על ההקדש. אפילו השפעתו של הכומר ריווק לא השפיעה על מיכאל הזקן. במלים חריפות הודיע כי עזב את הכנסיה הקא-טולית-יונית, עבר לעדה הקאטולית-רומאית. הוא האמין, כנראה, בעקרונ של הפרדת הביזנס מן הדת.

פנעים

נקמה במלכה

וירגיניה אסטרוג, יצאנית דת-גו בעלת רעמת-שיער קוקו שחורה, נהגה לכנות את עצמה בשם "מלכת רחוב בן-יהודה". אם כי דמותה השחפנית ומראה פניה לא הצי-דיקו במיוחד תואר זה, היו לה נימוקים אחרים, משכנעים למדי, להחזיק בו. כי בכל פעם שעברה גיידת המשטרה ברחוב בן-יהודה בתל-אביב ואספה אל תוכה את כל היצאניות המשוטטות בו, נהגתה וירגיניה מחסינות מלכותית.

וירגיניה לא ידעה לעמוד על הזכויות שהעניק לה מעמד מיוחד זה. השבוע, שעה שישה לעת ערב על כס מלכותה הקבוע בקפה ווקס, בפירת הרחובות אליעזר בן-יהודה ומנדלי מוכר ספרים, הבחינו עיניה חסרות-המבע בשתי יצאניות צעירות ש-פלטו לשטחה והחלו צדות לקוחות בתחום הממלכה המיוחדת של וירגיניה. היא לא היססה, ניגשה אל המסתננות, צייתה עליהן לעזוב את המקום מיד. לשינוע, הוסיפה סטירת-לחי לאחת מחברותיה למקצוע, יצ-אנית בשם נעמי.

הדשנות והסגרות. לא היה זה מעשה ראשון של קוליגיאליזם מצד וירגיניה. חברותיה למקצוע האמינו כי כל זכויותיה המיוחדות נבעו אך ורק מהיותה מלשינה קבועה לטובת המשטרה. לזכותה זקפו, בין השאר, מספר סגירות של בתי-ברכה בתל-אביב, וכן מעצרים רבים בין אנשי העולם התחתון של העיר.

כה, למשל, טענו שני פורצים מועדים, שהשתתפו בחפירת המנהרה בכלא רמלה, כי הם ניסו לברוח מבית-הסוהר רק כדי לנקום בוירגיניה על הסגרתם. תמורת הלי-שנה זו, הצליחה היצאנית, ילידת איטליה בת 26, להציל את סרסורה-בעלה, צעיר רומני בשם אלכס, ממשפט על ששה תיקי פריצה שהוא כבר הודה בהם.

סטירת-לחי הפומבית ברחוב בן-יהודה הגדישה את הסאה. שתי היצאניות הנפגעות החליטו לנקום במלשינה. תחילה חשבו להתגנב ולקצוץ לה את צמת הקוקו המ-שמשת לה סמל מסחרי, החליטו מאוחר יותר על קו חדש.

המלכה היא ערומה. וירגיניה ישבה כמנהגה במזנון ווקס. אלכס, סרסורה, הסתר-בב על גבי אופנוע חספה חדש בסמטאות השכונות. לפתע הגיחו אל וירגיניה שתי צעירות מצוידות בסכיני גילוח, ועוד לפני שזו הספיקה להפליט זעקה מפיה, הוסרה ממנה החצאית.

הנוקמות לא הסתפקו בחצאית, מיהרו לה-תוך גם אל חולצתה. וירגיניה נשארה ב-תחתונים בלבה, כשכולה סרוטה ומיללת. אלכס ניסה לבוא לעזרתה. הוא הוקף מיד בבחורים גברתיים, שהנחיתו עליו מהלומות הגונות.

קהל רב של יצאניות וסרסורים, כולל מלך בתי-הברכה של תל-אביב דב ("ברלה") שמיר, היה עד למחזה המעניין של חיסול חשבונות. רק עוברי אורח תמימים, שלא ידעו כמה מדובר, ריחמו על היצאנית ה-ערומה, הכניסוה למונית והסיעוה לביתה.

משך ימים מספר לא נראתה דמותה של וירגיניה באזור ממלכתה. בתום השבוע, שוב הופיעה מלכת רחוב בן-יהודה במקום הקבוע. יצאניות וסרסורים שוטטו שם בה-מוניהם כבתוך שלהם. אבל וירגיניה לא פצתה פה.

היא למדה את הלקח.

הכלה. שירלי-תרזה נאוה גרסנר, ילידת קיראסאו שבדרום-אמריקה. היא באה לאולם החופה לבושה שימלה לבנה ונושאת זר פרחים שנשלח לה על-ידי החתן. היא ואביה, מיליונר מונצואלה, זרחו מאושר, לא ציפו להפתעה שנכונה להם.

חלת החתונה לא נפרסה. החלה העשויה קמח סולת ותאנים מיובשות לפי נוסח בוקובינה, מולדתו של אבי-הכלה, נשלחה עם העוגה בחזרה למלון.

קרב פנים אל פנים. כל אחד מהנוכחים תפס עמדה: מי לצד הכלה, מי לצד החתן. בתמונה זו, נראה אבי החתן מנסה להשתחרר מידי מתקיפיו, כפתח האולם, בפירת הרחוב.

ההכלה
החופה
הסיפור
השירלי-תרזה
לבעלה לעת
באולם הח
ביים המח
הופעת החת
נאוה, בת
חיוך קפוא
יצחק גר
שנותיו (42)
עם ידי. ה
אחדות בלב
שטייגר, אב
הנדוניה. לג
שג מרחוב
חשיבות מכ
תיו: "בני
עם מולאטית
ליתר בסו
שמא בכל ז
משלא נודע
נית לבית